

A festive banner with colorful triangular flags (yellow, orange, purple, blue) and scattered confetti in red, blue, and yellow. The background is a light cream color.

Kasperin nykyhetki

Kirjoittanut Elsa 10 vuotta

Moi mun nimi on Kasper. Mä oon kakstoista vuotias ja mä oon käärmekoulussa, mutta siel on ollut vähä vaikeeta. Mun vanhemmat eros viis vuotta sitte ja se on jääny painamaan mua.

Mun isä asuu Käärmeskujalla ja äiti asuu Tuomiokirkon vieressä. Sillon ku äiti ja iskä sopii mun asioista ja harrastuksista ja koulusta ja ihan kaikesta, ni niille tulee ihan aina riitoja. Siks mulla on tosi vaikeeta tää elämä.

Mutta kyllä elämässä hyviäkin puolia on, sillä mulla on viikon päästä synttärät. Mä oon toivonu iskältä synttärilahjaks matkailuautoa ja äitiltä leikkimökkiä. Mutta koska äiti ja iskä sano molemmat "Ei", ni mä päätin, että mä toivon jotain pienempää. Ni mä toivon äitiltä sellasta vihkoa, johon mä voin tehdä läksyt ja kirjottaa ja piirtää. Iskältä mä toivon sellasta kirjaa nimeltä "Älä laita ruokaa roskeen".

Ja sitten viimein mun synttärät tuli. Isoäidiltä mä sain syntymäpäivälahjaksi kukan. Mä olin vähän pettynyt siihen kukkaan, sillä se kukka oli ihan kuihtunut. Äiti yritti lohduttaa mua, äiti sano, että se voi virkistyä vedessä, mut se vaan paheni. Isoäiti sano sen jälkee, että se on muovikukka. Isoisältä mä sain syntymäpäivälahjaksi sellasen keltaisen mukin. Mä olin siihenkin vähän pettynyt sillä mun lempiväri on sininen. Isoisä sano, että siellä ei ollu muita värejä kuin vihree ja keltanen ja mä sanoin hyvä, koska mä vihaan vihreetä.

Lopulta tuli hyviä lahjoja. Mä sain mun kaverilta oikean penaaalin. Se oli kelta-sini-vihreä-punainen ja minusta se oli kamalan hieno! Toiselta ystävältäni, joka on mun paras kaveri mä sain kasan nauvoja, yhden vasaran ja kolme puupölkkyä. Mä olin ihan innoissani ja mun pää heilu tosi innoissaan ku mä sain naulat. Äiti ja iskä näytti vähä huolestuneilta, mut mä en

välittänyt. Toiseks viimeisenä lahjana mä sain äitiltä tosi, tosi pienen muistivihon. Sitten pettymys iski taas mun sydämeen ja äiti vissiin huomasi sen koska se näytti vähän huolestuneelta ja sano et se on hyvin, hyvin hyödyllinen ja tuota...

Iskä anto vielä kirjan nimeltä "Älä laita ruokaa roskeeseen". Mä valitin iskälle siitä tosi pitkään. Seuraavana päivänä mä valitin siitä. Iskä kuitenkin selitti mulle, että se ei ollut kaupassa huomannut että siinä luki kakkonen ja että se oli varmasti yhtä hyvä kirja. Mä muraahdin iskälle paheksuvasti ja rupesin selaamaan kirjaa. Pah, mä lopulta parahdin ja heitin sen lopulta roskeeseen. Mut iskä huusi: "Älä heitä sitä ruokaa roskeeseen, siellä kirjan välissä on ruokaa!"

Seuraavana päivänä mun piti lähteä kouluun. Koulussa oli aika ikävä päivä, koska mä en ollut muistanut tehdä läksyjä. Opettaja raivostu ihan kauheesti, koska se on tosi tiukka. Kun mä tulin kotiin mä olin tosi, tosi, tosi väsynyt, koska kaikki mun kaverit kysyivät multa: "Et sä oikeesti luku sitä kappaletta?" ja "Ou my good, se ei muistanut tehdä läksyjä!"

Sinä päivänä mä olin äitillä ja siks mä meninki puistoon tekemään läksyt enkä äitille, koska äiti antaa mun tehdä läksyt ihan missä vaan kuhan mä teen ne. Mutta sitten tapahtu jotain aika ikävää. Tietä pitkin käveli mua vastaan juoksuryhmä, jonka etupäässä oli ISKÄ!

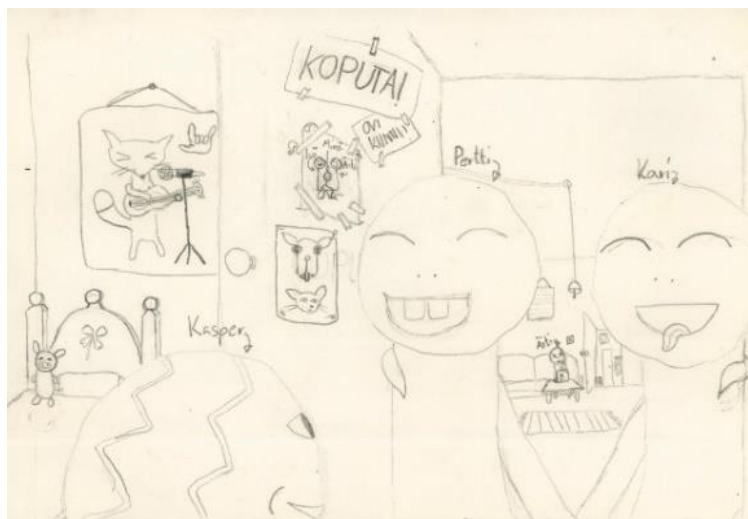
Iskä ihan selkeesti huomasi mut, koska se sano "Hei Kasper, miten on koulupäivä menny? Miks tuut tänne puistoon?" "Tulin tänne tekemään läksyjä", mä vastasin vähän väsyneellä äänellä. "Ahaa" Iskä ei selkeesti tykänny siitä, että mä tuun ulos tekemään läksyjä. "Noh minun täytyy tästä jatkaa matkaa, niin ku näät, ni mun takana on aika iso joukko juoksijoita, no heippa!" "Moikka!" mä vastasin tylsistyneellä äänellä. Mun ohi hölkkäs ainakin kymmenen käärmettä, mutta mä en välittäny siitä, vaan mä katsoin koko ajan maahan. Sitten kun juoksu joukko oli rynnännyt ohi, mä nostin mun pään ja kävelin läheisen puun viereen. Mä nousin ylös puuhun ja tein siellä läksyt.

Läksyjen jälkeen mä lähin äidin luokse kotiin. "Heippa kulta", se sanoi. "Mooooooi" mumisin äitille vastaukses. "Oliko koulussa kivaa? Teitkö jo läksyt? Sun kaverit tulee kohta kylään." "Tuleeko?" Mä sanoin heti piristyneemmällä äänellä. "Miksi?" Äiti katsahti muhun ja sano: "Koska ne halus" "Tunsin heti itseni pirteämmäksi ja ilosemmäksi. Mun kaverit oli tulossa kylään, ne oli kivoja ja kilttejä ja mä olin tehnyt läksyt, mä olin vapaa!" "Jes",mä sanoin mielessäni! Heitin repun pöydälle ja ryntäsin mun huoneeseen. "Heei ei reppuja pöydälle!" äiti huusi, mutta mä vähät välitin.

Mä hyppäsin mun huoneen sängylle ja aloin pelata pleikkaa. Ehkä kolmen tunnin päästä äiti tuli kattomaan mua, "Oot sä kattonu koko ajan telkkaa?" äiti karju mulle. Mä vaan nyökkäsin äidille ja jatkoin pelaamista. "Noniin, nyt pois

ruudulta, mee vaikka ulos leikkimään.” “Äitii, mä en enää lapsi, mä oon teini, mä en enää leiki ulkona.” Äiti huokaisi ja pudisti päätään. Sitten se otti virrat pois mun koneesta ja mä karjaisin “Ei!” Sitte äiti häippäs toiseen huoneeseen, varmaan olkkariin, koska se tekee siellä töitä.

Märojahin mun sängylle pitkin pituuttani. Silloin kuului: ”Pim,pom” ja taas: ”Pim, pom” ja vielä: ”Pimpompimpom.” Sitten kuului äitin ääni, ”No tervetuloa, Kasper on omassa huoneessaan, voitte mennä katsomaan häntä.” Sitten mun huoneen ovi avautui ja siellä seisoivat Kari ja Pertti. ”Moi” ne sanoivat yhtä aikaa, ja sitte ne nauroivat, ”Moi” mä sanoin. ”Mitä tehdään?” Pojat sanoivat ”En mä tiedä” mä sanoin. ”Mennään äitin huoneeseen.” ”Mitä me siellä tehdään?” Pojat kysyivät vähän tylsistyntyneenä. ”Sotketaan äidin vaatekaappi”, mä keksin. Pojat näyttivät heti innostuneimmilta. Ne lähtivät äidin huoneeseen ja mä menin viimeisenä ja äiti huomasi mut ja se pilas kaiken.

“Mitä te mun huoneeseeni meette?”, äiti kysy vähä ärsyyntyneenä, koska sil oli just kokous menossa ja me keskeytettiin se. Pojat näytti vähä pelästyneeltä ja ryntäs äkkiä ulko-ovelle ja huus “Moikkka, meille tuli tota vessahätä”, Kari kuiskas: “Eiku hätä kokous”, “Hätä kokous” ne huusi ja lähti menee ja mä tiesin, että ne pelästy äitiä.

Äiti huokaisi ja pudisti päätään, sitten hän katsoi minua ja otti kuulokkeet pois päästään. “Äiti me...”, mä alotin, äiti huokas, “Älä puhu, mee vaikka omaan huoneeseen ja pelaa pleikkaa ja oo hetki hiljaa ni tehään kohta ruokaa.”

Seuraavana päivänä mul oli kauhee kiire kouluun. Mä olin nukkunu pommiin ja äitiki oli lähteny töihin. Mä olin myöhässä 15 minuuttia. “Sieltä tulee yksi myöhästelijä Pekka” mun opettaja sano. “Anteeksi” mä sanoin, “Ei se mitään”. Meille oli tullu uus opettaja! Mä istuin tyytyväisenä mun pöydän eteen ja rupesin tutkimaan mun reppua jos mä löytäisin mun repusta mun äikän kirja ja mä löysin. Äiti oli pakannu illalla mun kirjat, äiti on ihana!

Koulun jälkeen kun oli vaihtopäivä mä lähin iskälle Käärmeskadulle. Käärmeskadulla oli tapahtunu jotain tosi outoa. Kaikki meidän naapurit oli kokoontunu yhteen, ja niiden päiden yllä oli lippu jossa luki "Paljon onnea Kasper" värikkäillä kirjaimilla. Siellä oli kaikki mun kaverit, ja mulla oli ulkokaverisynttärit, koska nyt on korona ja ei voi pitää sisäkaverisynttäreitä. Kyllä elämästä löytyy jotain hyvääki.